

не мѡжеха да глѣдатъ такава свѣтлость. И слѣдъ
мало видѣлъ сама Вуфѣміа че се молила сосъ свѣтло
лице: и тѡа часъ пратилъ сѣланинъзо вѣсть на ва-
ща и да дѡйде. Тѡй щѡмъ чѣлъ и дошелъ катѡ
безъменъ: видѣлъ дщѣрка си исцѣлѣна и се по-
чѣдилъ, и благодарилъ бѡга, и а молилъ да мѡ
прѡсти, зацо тѡлкова и ѣ досадилъ. Пѡсле далъ
много парѣ та на правилъ монастырь, дето мѡ се
павила пресвѣтѡа Богорѡдица, и въ тѡй монастырь,
собралисе много дѣвѣицы при Вуфѣміа. пѡслѣ, Ву-
фѣміа прѡчее вѣрема благоубѡдно живеѡла съ по-
сть и молитвы, и оубѡдила Бѡгъ по премнѡгъ, и
се вселила, и дѣже всѣхъ веселѡщихъса жилище: ѣ-
аже молитвами да и мы оубѡчимъ: аминь.

Ч У Д О 14.

За незлѡбивиы те дѣвѣицы, на кой то пресвѣтѡа
Богорѡдица съ некесѣ посла вѣицы:

Вдна жена благородна и докродѣтелна имаше двѣ
дщѣрки много хѡвави, и оучеше ги да хѡдатъ по
нейниа когубѡденъ живѡтъ, а имаше много лю-
бовь на пресвѣтѡа Богорѡдица. А когато оумрѣлъ
мжѡтъ и ѡстѡнала много сиромѡшка, немѡла сосъ
щѡ да ги ѡжѣни, прѡчее имаше много печаль (ка-
хѣръ) и се коѡла, да не паднатъ въ грѣхъ блѣд-
ный, и да не загубятъ своѣ дѣвѣичество ѡ сирѡ-
мѡщиѡ, ама се надѣлаше на Бѡга, и ѡишла съ нихъ
на цѣрка, и се застоѡли прѣдъ Ікѡна когомѡтере,
и говорила съ плачь: владычице моѡ пресвѣтѡа
Богорѡдице, ты си мѡйка на сирѡмѡси и на вѡ-
вицы: въ твоѣ рѣце давамъ тѡа двѣ сирѡти, ты
да ги наставиши да не паднатъ ѡ сирѡмѡщиѡ въ
мрежи дѡволски. Така катѡ се мѡлеше мѡйка имъ,
фанѡ рѣце те на нейны те дѣвѣицы, и ги тѡрила